

[Løje.]

hans Evne til at komme igennem under de vanskelige Kaar, som er skabt af disse eksceptionelt daarlige Forhold!

Jeg mener derfor at burde fastslaa, at enten man ser det fra et samfundsmæssigt Synspunkt eller fra et socialt Synspunkt, er det foreliggende Lovforslag ganske utilfredsstillende.

En anden Ting, jeg gerne vil pege paa, og navnlig i Forbindelse med det, der blev fremført af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen, er dette, at man har fastsat en højeste Grænse. Man har fastsat, at selv større Ejendomme, der skal have et betydeligt større Areal besaaet, kan ikke faa Tilskud til mere end 20 Tdr. Sød. Det kunde jo tyde paa, at det udelukkende er en social Foranstaltning. For Samfundet kan dog vel ikke være interesseret i, eller jeg vil snarere sige uinteressert i, at ogsaa de med de større Ejendomme faar deres Jord besaaet, og hvis de er i tilsvarende Nød — og det vil de jo være, naar de avler saa ringe som i dette Tilfælde —, kan man ikke være sikker paa, at de kan fremskaffe den Sød, som er nødvendig til Jordens Besaaing.

Jeg ved, hvad man vil sige, nemlig at naar man naar op til en vis Størrelse af Ejendomme, saa bliver der Tale om det kornsælgende Landbrug — jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen brugte dette Udtryk, men det var dog vist Meningen, at naar man har givet et Tilskud til 20 Tdr. Sød, saa var det ud fra den Betragtning, at Ejendomme, der ligger derudover, falder inden for det kornsælgende Landbrug, som ikke har Krav paa at komme i Betragtning i denne Forbindelse. Men hvis en Mand mangler 70 pCt. af sin Høst, saa kan han jo dog ikke blive kornsælgende, saa kan han ikke engang vedligeholde sin egen Forsyning med Kreaturfoder eller hvad dermed staar i Forbindelse, og derfor kan der i dette Tilfælde ikke med nogen som helst Ret peges paa, at de større Ejendomme maa holdes ude. Selv om man vil anlægge en vælgemæssig Betragtning, hvad man undertiden har Regeringen mistænkt for, naar den laver disse Lovforslag, hvor den altid sikrer sig, at det store Tal kommer paa den rigtige Side af Plankeværket, vil det i dette Tilfælde ikke baade Regeringspartierne synderligt, for den sunde Fornuft vil sige enhver, at dette er under alle Forhold ganske formaalsløst.

Det forekommer mig, at dette Lovforslag i sin Helhed er i højeste Grad karak-

teristisk for Regeringens hele Politik. Det er en Tilskudsordning af den Art, vi plejer at staa over for. De minimale Beløb, der stilles til Raadighed, er ganske utilfredsstillende. Man søger ogsaa her at trække Grænsen op mellem de forskellige Samfundsklasser, og til Overflod nævner man endogsaa her fra denne Talerstol, at det er en Klasselov af det reneste Vand. Vi ønsker at se paa denne Sag ud fra en samfundsmæssig Betragtning. Det er først og fremmest en Sag, der vedrører Samfundet. Som der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget: Det er i Landets Interesse, at Besaaing af Kornarealerne finder Sted i sædvanligt Omfang. Vi ønsker at anlægge denne Betragtning over for Forslaget, for som social Foranstaltning er det i hvert Fald virkningsløst.

Ud fra dette Grundsynspunkt vil vi gerne forhandle paa det af Regeringen skabte yderst ufuldkomne Grundlag, men vi ønsker Forslaget forbedret paa meget væsentlige Punkter. Hvorfor er Regeringen altid saa karrig, naar det drejer sig om Landbrugsspørgsmaal? Vi staar jo dog dagligt her og taler om store Beløb, uden at vi har særlige Samvittighedsskrupler med Hensyn til, hvor Pengene skal komme fra; men saa snart der er Tale om en lille Hjælp til Landbruget, en Hjælp, som i meget væsentlig Grad kommer Samfundet til gode, begynder man at tælle paa Knapperne.

Vi ser det ved mange forskellige Lejligheder. Jeg skal bare nævne et ganske enkelt Eksempel. For Øjeblikket foregaar der en meget omfattende Halmtransport fra de Egne, som ikke er blevet saa haardt ramt paa Grund af den daarlige Høst, til de Egne, som er blevet særlig haardt ramt. Det er altsaa en Foranstaltning til Gavn for de enkelte, men det er først og fremmest en Foranstaltning til Gavn for hele Samfundet, idet man derigennem søger at opretholde Produktionen i størst mulig Udstrækning. Der var Tale om Fragtnedsættelse, og efter indgaaende Overvejelser gik Regeringen ind paa at give en ret beskeden Fragtmoderation paa Statsbanerne, saa vidt jeg erindrer paa omkring 60 000 Kr. Jeg synes, at der her havde været et Tilfælde, hvor man kunde have set stort paa det. Det drejede sig her om et Forhold af samfundsmæssig Betydning, og Regeringen kunde have sagt: „Det er en Samfundsopgave at transportere Halm fra de Egne, hvor der er Overflod, til de Egne, hvor der er Knaphed, en Samfundsopgave, som vi maa paatage os. Vi kører denne Halm fragtfrit fra Producent til Konsument; det tror vi er rigtigt, ikke alene af Hensyn til de særlig haardt ramte, men